

Gehoorzaam aan het grote bevel

Een predikatie, door J. Kershaw, uitgesproken in de Zoarkapel, Great Alie Street, Whitechapel, op zondagavond 22 mei 1853.

“Kan ook iemand het water weren, dat dezen niet gedoopt zouden worden, welke den Heiligen Geest ontvangen hebben gelijk als ook wij?

En hij beval, dat zij zouden gedoopt worden in den Naam des Heeren.”

Handelingen 10:47,48a

Onze tekst staat in onafscheidelijk verband met die gedenkwaardige gebeurtenis van de heidenen, geroepen zijnde door de genade van God tot een zaligmakende kennis van de waarheid, zoals die in Christus Jezus is. De Heilige Geest had profeten bewogen dit honderden jaren voor de gebeurtenis plaatsvond, te prediken; in het bijzonder de profeet Jesaja, wiens taal we zullen lezen, als we in het verband van onze tekst de juiste vervulling ervan zullen zien. In Jesaja 43:19 spreekt de profeet als volgt, en het is de stem des Heeren door hem: ‘Zie, Ik zal wat nieuws maken, nu zal het uitspruiten; zult gijlieden dat niet weten? Ja, Ik zal in de woestijn een weg leggen en rivieren in de wildernis.’ De woestijn stelt hier de heidenen voor, en de wildernis de heidenen in hun gevallen staat. ‘Het gedierte des velds zal Mij eren, de draken en de jonge struisen; want Ik zal in de woestijn wateren geven en rivieren in de wildernis, om Mijn volk, Mijn uitverkorene, drinken te geven. Dit volk heb Ik Mij geformeerd, zij zullen Mijn lof vertellen.’ Als des Heeren tijd gekomen is om de middelmuur des afscheidsels klaarblijkelijk af te breken tussen de Jood en de heiden, legt Hij Zijn vrees in het hart van Cornelius, die van volk en nature een heiden was. In het verband van onze tekst wordt in het bijzonder

gesproken van deze man: 'En er was een zeker man te Cesaréa, met name Cornelius, een hoofdman over honderd, uit de bende genaamd de Italiaanse, godzalig en vrezende God, met geheel zijn huis.' De genade en de Geest van God hadden duidelijk zijn gehele hart en ziel in bezit genomen, en hij bad geduriglijk tot God, dat hij door Hem geleid en bestuurd mocht worden. 'Deze zag in een gezicht klaarlijk, omtrent de negende ure des daags, een engel Gods tot hem inkomen, en tot hem zeggende: Cornelius! En hij de ogen op hem houdende, en zeer bevreesd geworden zijnde, zeide: Wat is het, Heere? En hij zeide tot hem: Uw gebeden en uw aalmoezen zijn tot gedachtenis opgekomen voor God.' Ach mijn vrienden, waarachtig smeekgebed faalt nooit om door de Hemel aangezien te worden. 'Hij zal Zich wenden tot het gebed desgenen, die gans ontbloot is.' Waarachtig gebed mist nooit zijn doel om antwoorden van de Hemel te brengen. De Heere hoorde het geroep van Cornelius, en beantwoordde zijn gebed, en gebod hem mannen naar Joppe te zenden, en in het huis van een zeker man te vragen naar Simon Petrus, en hem in zijn huis te brengen om de zilveren trompet van het eeuwig Evangelie aan heidense zondaren te blazen. De mannen dan aanvaardden de reis; en intussen bereidde God, Die alle dingen werkt naar den raad van Zijn wil, Petrus voor, deze boodschappers te ontvangen. Hij was erop uit geweest voor de zaak van zijn Meester; hij keerde terug naar zijn verblijf, en klom op het dak van het huis (de daken van de huizen waren plat), waar hij vaak zijn toevlucht nam voor gebed en meditatie. 'En hij werd hongerig en begeerde te eten. En terwijl zij het bereidden, viel over hem een vertrekking van zinnen.' Toen zag hij een vat nederdalen vanuit de hemel, 'gelijk een groot linnen laken, aan de vier hoeken gebonden', en daarin waren allerlei viervoetige dieren van het veld, vogelen des hemels, en kruipend gedierte, en een stem werd door hem gehoord, zeggende: 'Sta op, Petrus, slacht en eet.' 'Geenszins Heere, want ik heb nooit gegeten iets dat gemeen of onrein was.' 'Hetgeen God gereinigt heeft, zult gij

niet gemeen maken.' Dit laken werd driemaal vanuit de hemel nedergelaten, en weder opgenomen. Wat wordt hierdoor verstaan, mijn vrienden? Dit laken is een zinnebeeld van het Goddelijk genadeverbond, dat 'in alles wel geordineerd en bewaard is.' Al de uitverkorenen der genade, Jood en heiden, worden hier voorgesteld als zijnde in het verbond, veilig en zeker. En laten we vooral opmerken dat zij allen nederkwamen vanuit de hemel in het laken; niet één enkel schepsel ging eruit. O neen!, Gods uitverkorenen kunnen nooit uit Zijn hart gaan; nooit uit de volbrachte zaligheid van Jezus Christus gaan, nimmer ontkomen. En er is een andere gedenkwaardige zaak; dat is, dat niemand erin gelaten werd. Algemene liefde kan een ziel nooit in het genadeverbond stellen, kan iemand nooit inbinden in het bundelken der levenden, die niet reeds besloten is door het drievoudig snoer van de drie-enige Jehova. Ik maakte deze opmerkingen eens ongeveer twintig jaar geleden, in de stad Halifax, in Yorkshire. Daar was een dame tegenwoordig, en zij zei: 'Ik geloof zeker dat het waar is; maar ik dacht dat ik geen merkteken en bewijs had om een van deze schepsels in het verbond te zijn'; en zij ging naar huis, zeer neergebogen in haar ziel. Daarop had zij drie rusteloze nachten en dagen. Haar man wilde weten wat er aan de hand was, maar zij kon het hem niet vertellen. De knechten vroegen zich eveneens af wat er aan de hand was met hun meesteres, die met tranen langs haar wangen biggelend, heen en weer liep en zuchtte en kermde met haar gehele ziel. Zij ging de derde nacht naar bed, met dit belangrijke onderwerp op haar gemoed, en ze zei: 'Ik redeneerde op de volgende manier: 'Wat ben ik? Een arm, zondig, schuldig, laag schepsel? Wat heb ik ooit gedaan om Gods genade en gunst te verwerven? Helemaal niets; en wanneer Hij mijn ongerechtigheid aanmerkt, en mij naar de hel zendt, zou Hij gans rechtvaardig zijn. Toen gevoelde ik een verbrokenheid van mijn geest, een vootmoedigend gevoel van mijn eigen onwaardigheid; tranen biggelden langs mijn wangen, en ik riep: Lieve Heere, ik ben

het leem, en Gij zijt de Pottenbakker; ik verdien niets anders dan de verdoemenis; en als U mijn ziel zoudt redden, als ik in dit laken ben, is het alles door Uw rijke, soevereine genade.' Daarna liet ze mij halen en ze zei: 'De liefde Gods werd in mijn ziel uitgestort; ik had het getuigenis van de Heere, dat ik inderdaad in dit laken was, en ik verheugde mij en triomfeerde in de God van mijn zaligheid, tot de natuur mij beving en ik in slaap viel. Toen ik in de morgen ontwaakte, was het met het bewustzijn dat ik in het laken was, in het verbond.' Zaligheid was in haar ziel, en een glans van heerlijkheid lag op haar aangezicht. Haar man en haar gezin vroegen zich af wat er had plaatsgevonden, want ze deed haar huishouden terwijl ze zong van het lied van vrije, eeuwigdurende genade.

Welnu, terwijl Petrus aan dit gezicht dacht, en zich afvroeg wat het kon betekenen, zei de Heere: 'Ga af; er zijn zekere personen, wachtend op u, voor de deur.' Hij ging dan af, en vroeg vanwaar de mannen kwamen, en wat hun boodschap was. Zij verhaalden hem de omstandigheden, en hij ging met hen, niet twijfelende dat Gods hand erin was. Toen hij bij het huis aankwam, kwam Cornelius naar buiten, ontving hem met een verheugd hart, en viel neder, en zou hem aanbeden hebben. Maar Petrus zeide: 'Nee, nee; ik ben een zondig mens, van gelijke beweging als gij; aanbid niet mij, maar mijn Meester.' Hij dan ging in het huis, en vroeg waarvoor hij ontboden was. Ik kan hier terloops een opmerking bij vermelden. Toen hij in het huis ging, waren de familie en de vrienden al gereed, wachtend om hem te ontvangen en te horen wat God tot hen zou spreken. Hoe goed is het op de morgen van de dag des Heeren, mensen tezamen vergaderd te zien, gelijk Cornelius en zijn huisgezin, om het woord des Heeren te horen. Toen Cornelius al de omstandigheden van de zaak had medegedeeld, zei Petrus: 'Ik verneem in der waarheid dat God geen aannemer des persoons is, maar in allen volke is die Hem vreest en gerechtigheid werkt, Hem aangenaam.' Petrus had tot deze tijd geloofd dat God de Jood aanzag boven de heiden. Nu zag hij dat dit

weggenomen was. Hij bedoelde niet te zeggen dat God te vrezen, en gerechtigheid te werken de gronden van onze aanneming waren. O, nee! Wij worden aangenomen in den Geliefde; ons vrezen van God en onze werken der gerechtigheid zijn vruchten en gevolgen van wat genoten wordt in de ziel. Dan gaat Petrus voort de jubeltrompet te blazen van een vrije genade zaligheid te midden van de heidenen, predikend de heerlijkheid van Christus, Zijn plechtige dood voor de zonden van Zijn volk en Zijn opstanding uit de dood. Hij verhoogt het zonde verzoenende Lam; en het woord dat uit zijn lippen ging, werd gedragen door de kracht des Heiligen Geestes in het gehele hart van Cornelius, en van zijn huisgezin en zijn vrienden; het Woord had zijn vrije loop en werd verheerlijkt. Petrus en de broederen zagen dat het Woord ontvangen werd met vreugde en blijdschap, waarschijnlijk vanwege de tranen die over hun wangen stroomden, en de bezielende gloed die op hun aangezichten te zien was. Petrus zag dat daar de dauw des hemels, de reuk des levens, en de kracht der Goddelijke waarheid in de zielen van de mensen gevoeld werd; en dit ziende, riep hij uit: 'Kan ook iemand het water weren, dat dezen niet gedoopt zouden worden, welke den Heiligen Geest ontvangen hebben gelijk als ook wij? En hij beval, dat zij zouden gedoopt worden in den Naam des Heeren.' Dit zijn de omstandigheden, verbonden met de gewichtige woorden van onze Heere Jezus Christus (Matth.28:19). Hier hebben we twee belangrijke zaken:

- I. De personen die een recht hebben op de ordinantie van de doop.
- II. Het bevel dat gegeven is: 'En hij beval dat zij zouden gedoopt worden in den Naam des Heeren.'

I. Wie zijn zij die een recht hebben op de ordinantie, die bevoelen worden gedoopt te worden? Als we verwijzen naar de

doop van Johannes, kunnen we lezen dat niemand tot die ordinantie werd toegelaten (uitgezonderd de Heere van leven en heerlijkheid), dan degenen die boetvaardig waren. Want toen het zaad van Abraham kwam en door Johannes begeerde gedoopt te worden, en geen blijk gaf van berouw, zeide hij: 'Gij adderengebroidsels, wie heeft u aangewezen te vlieden van den toekomenden toorn? Brengt dan vruchten voort der bekering waardig.' Niemand dan heeft een recht op de ordinantie van de doop, dan degenen die weten wat het is een Goddelijke droefheid over de zonde te hebben. Deze heidense zondaren werd bekering geschonken, want er wordt aangaande hen gezegd dat de apostelen 'God verheerlijkten, zeggende: Zo heeft dan God ook den heidenen de bekering gegeven ten leven!' Zijn wij berouwvol, vrienden? Weten wij, wat Goddelijke droefheid over de zonde is, de onberouwelijke bekering tot zaligheid? Als we dat weten, is de genade van God in ons hart; de voorrechten van Gods huis zijn ons eigendom. Maar als we hier een vreemdeling van zijn, komt het bevel van God niet tot ons.

Maar voorts, ten aanzien van degenen die een recht op deze ordinantie hebben: let op de opdracht door onze Heere aan zijn discipelen gegeven, vóór Zijn hemelvaart naar de heerlijkheid, en we zullen daar vinden wie de personen zijn, tot wie de Heere Zijn discipelen zendt om de doop te bedienen. De evangelist Matthéüs geeft het bevel als volgt weer: 'En Jezus bij hen komende sprak tot hen, zeggende: Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde.' Dit is een plechtige en voorname waarheid. O, wat een hulp heb ik in mijn ziel ondervonden, dat dit de waarheid is, dat mijn Heere en Meester alle macht in hemel en op aarde heeft! 'Gaaf dan henen, onderwijst al de volken, dezelve dopende in den Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhoudende alles wat Ik u geboden heb. En zie, Ik ben met ulieden al de dagen tot de vol-einding der wereld.' Aldus dan, mijn vrienden, zij die een recht hebben op de ordinantie van de doop, en bevolen zijn

gedoopt te worden, zijn degenen die door God onderwezen zijn. Gods dienaars worden ertoe bestemd om arme zondaren te onderwijzen, daar God hen bestuurt en leidt. En als de Heere hun onderwijs beloont, en arme zondaren wijsmaakt tot zaligheid door het geloof in de dierbare Verlosser, dan behoren zij gedoopt te worden in de Naam van de Zaligmaker. Voorstanders van de kinderdoop keren het bevel van de Meester om; zij zeggen: 'Doop hen in hun kindsheid, en onderwijs hen naderhand.' Ach, mijn vrienden, dat is niet de ware toestand van de zaak. Niemand heeft een Bijbels recht op de ordinantie, dan dezulken die door God zijn onderwezen. 'Er is geschreven in de Profeten: En zij zullen allen van God geleerd zijn. Een iegelijk dan, die het van den Vader gehoord en geleerd heeft, die komt tot Mij.' Het is de ziel, die de toevlucht genomen heeft tot de dierbare Verlosser, die gereinigd is door het bloed dat vloeide uit Immanuëls gewonde zijde, die is het, die de voorrechten van de ordinantiën van Gods huis heeft. De evangelist Markus geeft de opdracht in de volgende gedenkwaardige taal weer: 'En Hij zeide tot hen: Gaaf heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie allen creaturen.' Waarom behoort het Evangelie gepredikt te worden in de gehele wereld, en aan alle creaturen? Omdat Gods uitverkorenen naar alle kanten verstrooid zijn, te midden van de verscheidene volken der aarde; en de Heere heeft de inzameling van Zijn uitverkorenen verordineerd door de bediening van Zijn Woord. Paulus predikte tot zovelen als er geordineerd waren tot het eeuwige leven, en zij geloofden, want: 'Het geloof is uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods.' 'Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden.'

Ongelovigen hebben geen recht op de ordinantie, het bevel komt niet tot hen; het beveelt hun die geloven, gedoopt te worden en hun liefde en verbondenheid aan de Heere te bewijzen door voor Zijn scepter te buigen. We zullen zien dat de apostelen van Christus de opdracht van hun Meester volkomen

verstonden en daarnaar handelden, zoals bijvoorbeeld, op de dag van het Pinksterfeest; toen Petrus opstond en tot het volk predikte, vloeide het woord uit Petrus' mond, en werd gedragen door de Heilige Geest in het hart en de consciëntie van arme, schuldige zondaren. Vandaar dat er gezegd wordt dat zij 'verslagen in het hart werden'; door de Geest van God werd overtuiging gewerkt, en zij riepen uit: 'Wat zullen wij doen, mannen broeders?' Petrus zeide: 'Betert u dan en bekeert u, opdat uw zonden mogen uitgewist worden, wanneer de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heeren.' Petrus predikte evenzo in die gedenkwaardige predikatie, Jezus Christus, en Dien gekruisigd, en de opstanding uit de doden. De kracht van God vergezelde het Woord, niet alleen tot overtuiging, maar tot overwinning en tot opbouw; want er wordt gezegd: 'Die dan zijn woord gaarne aannamen, werden gedoopt.' Let erop, zij ontvingen het woord van vrije, volbrachte zaligheid met vreugde en blijdschap. Christus was in hun zielen tegenwoordig; de liefde van Christus werd in hun harten uitgestort, en zij werden gedoopt, en dezelfde dag aan de Kerk toegevoegd. We zien dan, mijn vrienden, wie bevolen zijn gedoopt te worden. Filippus predikte het Evangelie aan de Samaritanen: 'Maar toen zij Filippus geloofden, die het Evangelie van het Koninkrijk Gods en van den Naam van Jezus Christus verkondigde, werden zij gedoopt, beide mannen en vrouwen.' En we lazen vanavond van de Ethiopische kamerling: 'Wat verhindert mij gedoopt te worden?' 'En Filippus zeide: Indien gij van ganser harte gelooft, zo is het geoorloofd.' En de kamerling zeide: 'Ik geloof.' Ik geloof in de Naam van Jezus Christus; ik gevoel dat ik Hem liefheb, en ik wil Hem eren en Zijn lof verkondigen. 'Ziedaar water; wat verhindert mij gedoopt te worden?' En we zien dat hij op de belijdenis van zijn geloof werd gedoopt in de Naam des Heeren. O mijn vrienden, het is een grote genade om onder deze hoedanigheid te mogen vallen!

We lezen dat er huisgezinnen gedoopt werden; en van de stok-

bewaarder wordt gezegd 'dat hij met al zijn huis aan God gelovig geworden was.' Maar er wordt niet verhaald of er zuigelingen in een van de huisgezinnen waren, die in de apostolische tijd gedoopt werden. Onze vrienden echter, die de zuigelingen-besprenging verdedigen, zeggen dat ze veronderstellen dat er in die huisgezinnen zuigelingen waren. Vrienden, ik heb tot nog toe nooit één artikel in mijn belijdenis gehad, en ik hoop dat ik ook nooit één leerstuk in mijn theorie zal hebben, die gebaseerd is op veronderstelling. We moeten voor ons geloof een 'Alzo zegt de Heere' hebben; en het voorbeeld van Christus en Zijn apostelen voor onze praktijk; òf ons geloof is niet gezond, en onze praktijk is niet naar de godzaligheid.

Twee mannen twistten over de ordinantie van de doop; een van hen beweerde dat de kinderen van gelovige ouders een recht op de ordinantie hebben boven anderen, en de andere beweerde dat alle kinderen evenzeer gedoopt moesten zijn. Een derde persoon, die aandachtig naar de argumenten van beide kanten luisterde, zei ten laatste: 'Het lijkt me dat jullie één heel belangrijk grondbeginsel in het debat missen.' 'Wat is dat?', vroegen zij. 'Wel, het teken van het kruis op het voorhoofd', antwoordde hij, doelend op de praktijk van de kerk van Engeland. Beide redetwisters vroegen: 'Waar vindt u het teken van het kruis in de Schrift vermeld?' 'Wel', zei hij, 'u toont me het hoofdstuk en het vers, waar u de zuigelingen-besprenging vindt, en in het volgende vers zult u het teken van het kruis vinden.' De twee mannen keken elkaar verbaasd aan, want zij konden noch het hoofdstuk noch het vers aangaande de zuigelingen-besprenging vinden, en de man kwam als overwinnaar uit de strijd te voorschijn. 'Tot de wet en tot de getuigenis; zo zij niet spreken naar dit woord, het zal zijn, dat zij geen dageraad zullen hebben.' Maar er kan gezegd worden: 'Zijn er geen goede mannen met genade geweest die voorstander waren van de zuigelingen-besprenging?' Ik geloof dat die er waren, en dat die er tot op deze dag zijn. Maar wij behoren

grote en goede mannen slechts zover te volgen, als zij Christus en Zijn apostelen volgen. Wanneer wij een groot man zien, of hij nu lid is van de Staatskerk of afgescheiden, als hij tegen de Schriften ingaat, laten wij hem dan nooit één el volgen; laat ons de Meester volgen, en handelen overeenkomstig Zijn praktijk en de praktijk van de oorspronkelijke christenen.

'Kan ook iemand het water weren, dat dezen niet gedoopt zouden worden, welke den Heiligen Geest ontvangen hebben gelijk als ook wij?' Nog eens, niemand heeft een recht op de ordinantie van de doop, tenzij hij deelhebber gemaakt is van de Heilige Geest. Ieder uitverkoren vat der genade door wedergeboorte wordt een deelhebber van de Heilige Geest gemaakt: 'Weet gij niet, dat ulieder lichaam een tempel is des Heiligen Geestes, Die in u is?' O, dat de Heere Zijn onwaardige dienstknecht in staat zou stellen enige woorden te spreken over de merktekenen en bewijzen van degenen die de Heilige Geest hebben! Wanneer wij de Heilige Geest wonend, werkend en onderwijzend in ons hebben, zien en gevoelen wij onze verloren, geruïneerde, hulpeloze staat en toestand. Welnu, als dit een bewijs is, mijn consciëntie getuigt me dat ik dit bewijs van deelhebber van de Heilige Geest te zijn, heb, en dit de afgelopen veertig jaren gehad heb. Heeft u dit bewijs gekregen? Vervolgens is er een ander bewijs. Als we gered zijn, is het ten gevolge van de verbondsbetrekking met Christus, door de vleeswording van Christus, Die in de wereld kwam om de voornaamste der zondaren zalig te maken, door de rechtvaardigende gerechtigheid van Christus, door het verzoenende offer van Christus, door de opstanding van Christus, Die 'overgeleverd is om onze zonden, en opgewekt om onze rechtvaardigmaking', door de hemelvaart van Christus, en krachtens onze vereniging met Christus, Die onze zaak in de hemel bepleit. Welnu, we zullen een gedeelte van Gods Woord aanhalen om deze opmerkingen te bekronen: 'Jezus kan volkomenlijk zaligmaken.' Geloof u het? Is dit dierbaar aan uw ziel? 'Kan volkomenlijk zaligmaken degenen die door

Hem tot God gaan.' Verloren, om behouden te worden; naakt, om gekleed te worden; vuil, om gewassen te worden in Zijn bloed; zwak, om gesterkt te worden; onwetend, om onderwezen te worden. 'Kan volkomenlijk zaligmaken degenen die door Hem tot God gaan, alzo Hij altijd leeft om voor hen te bidden.' Welnu, ieder (het doet er niet toe tot welke sekte, partij of gezindte hij behoort), die een deelgenoot van de Heilige Geest is, wordt geleid om de Persoon van Christus aan te kleven, en de kracht van Zijn bloed en gerechtigheid, met een volvoornemen des harten, met Paulus' besluit, niets te weten dan 'Jezus Christus en Dien gekruisigd.' Waar deze gevoelens aanwezig zijn, heeft de Heilige Geest die voortgebracht. 'Kan ook iemand het water weren, dat dezen niet gedoopt zouden worden, welke den Heiligen Geest ontvangen hebben gelijk als ook wij?'

Enige jaren geleden was onze kerk in een grote moeilijkheid over het aannemen van een jong meisje, van zestien jaar oud, die te midden van ons werd opgevoed. Haar vader was lidmaat, en zij had zondagsschool gegaan. Ze gaf haar vrienden te kennen, wat op haar gemoed lag; maar de bezoekers die haar vergezelden, gaven haar geen enkele bemoediging. Zij kenden het glibberige pad van de jeugd, voornamelijk in sommige noordelijke streken, waar sommigen die van de zondagsschool in de kerk kwamen, schande en smaad brachten op de zaak van de godsdienst. We probeerden haar ervan af te brengen, en vroegen haar een jaar of twee te wachten, en te zien hoe de zaken verder zouden gaan. Ze vertelde ons, wat ze van haar eigen zondigheid en goddeloosheid gevoelde, en van haar behoefte aan Jezus Christus. Toen ik met haar sprak over uitstel, zei ze: 'Wel dominee' (want zo noemen ze mij gewoonlijk), 'als u denkt dat ik de Heilige Geest niet ontvangen heb, om mij met mijn zonde bekend te maken en mijn behoefte aan Jezus Christus, dan mag u het uitstellen. Maar als u denkt dat ik een deelhebber gemaakt ben van de Heilige Geest, en door Hem ben onderwezen, zoals ik vertrouw dat ik ben, dan mag

men niet zeggen: 'Kan ook iemand het water weren, dat dezen niet gedoopt zouden worden, welke den Heiligen Geest ontvangen hebben gelijk als ook wij?' De kerk was volkomen klemgezet; de vader weende; en wij zeiden allen eenstemmig: 'Jane moet gedoopt worden.' Ach, mijn vrienden, waar de Heilige Geest in het hart woont, wie kan het water weren, dat zij niet zouden gedoopt worden?

II. Welnu, laat me thans een woord spreken over het bevel zelf: 'En hij beval, dat zij zouden gedoopt worden in den Naam des Heeren.' Dit bevel werd door Petrus gegeven, maar het is het bevel van de Meester; Petrus en zijn broeders ontvingen het van Christus Jezus, het grote Hoofd der Kerk, de Koning der koningen, en de Heere der heren. En zo spreekt de Heere vanavond van de preekstoel, door Zijn dienende knecht, bevelend iedere kostbare ziel, die de Heilige Geest ontvangen heeft, naar voren te komen, als hij dat nog niet gedaan heeft, en te worden gedoopt in de Naam des Heeren. O, dat de Heere het bevel zou willen thuisbrengen in sommige uwer harten!

Ik vertelde u deze morgen dat ik hier ongeveer 21 jaar geleden ben gekomen; en er zijn sommige personen onder u, die al 20 of 21 jaar komen; personen die, naar ik geloof, de Heere Jezus Christus liefhebben, en die hun behoefte aan Hem en Zijn zaligheid zien en gevoelen. Hebben al mijn vrienden, die mijn Heere en Meester liefhebben, Zijn bevel gehoorzaamd? Hebt u het allen gehoorzaamd? Het is juist hetzelfde als thuis (zijn standplaats): In september jl. doopte ik een oude vriend van mij (die ik al 40 jaar ken), in zijn 71e levensjaar. De waarde man Gods was genoodzaakt te komen, omdat hij niet langer achter kon blijven. O, dat de Heere dit met een ernstig gewicht op de consciënties mocht brengen van dezulken die Hem liefhebben! De Zaligmaker zegt tot hen: 'Hieraan zullen zij allen bekennen, dat gij Mijn discipelen zijt, zo gij liefde hebt onder elkander' (Joh.13:35), 'Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart mijn geboden' (Joh.14:15) en 'Gij zijt Mijn vrienden, zo gij doet wat Ik u

gebied' (Joh.15:14). Als Ik uw Heere en Meester ben, waar is uw vreze en ontzag voor en uw eerbewijs aan Mij, indien gij leeft in ongehoorzaamheid aan Mijn geboden? O Heere, dat Uw Geest met kracht op het gemoed van deze Uw kinderen mocht komen, en dat zij ertoe geleid mochten worden om Christus aan te doen, door een openbare belijdenis van Zijn Naam, door de doop! Het is vereist een weinig te onderzoeken wat bedoeld wordt met *gedoopt worden*: 'En hij beval, dat zij zouden gedoopt worden in den Naam des Heeren.' De doop, toegepast op Christus, het grote Hoofd der Kerk, betekent Zijn ernstig en ontzaglijk lijden in de hof van Gethsémané, en op Calvarië's kruis. Hoor Hem zeggen: 'Ik moet met een doop gedoopt worden; en hoe word Ik geperst, totdat het volbracht zij' (Luk.12:50). Hij zinspeelde op Zijn overstelpend lijden in de hof van Gethsémané en aan het kruis van Calvarië, toen Zijn gewaad en kleding werd gedoopt in Zijn eigen bloed, gelijk dr. Watts zingt:

*'Uw gedode lichaam, zoete Jezus, het Uwe,
En gedompeld...*

(besprenkeld zou een zeer onvolkomen zinnebeeld zijn aangaande het overstelpend lijden van de Mens geworden God),

*'Uw gedode lichaam, zoete Jezus, het Uwe,
En gedompeld in Uw eigen bloed,
Terwijl alles blootgesteld aan Goddelijke toorn,
De heerlijke Lijder doorstond.'*

En zullen wij beschaamd zijn om in water gedoopt te worden, als wij zien op onze Meester, Die voor onze zonden in Zijn eigen bloed gedoopt werd? Voorts wordt ons gezegd met Christus begraven te zijn in den doop, en gedoopt te zijn in Zijn dood. Toen Jezus voor onze zonden gestorven was, werd Zijn lichaam van het kruis genomen en in het graf gelegd; en

de engel zeide: Komt herwaarts, ziet de plaats waar de Heere gelegen heeft' (Matth.28:6), wijzend naar het graf en de steen. Welnu, ik kan vanavond tot deze vergadering zinnebeeldig zeggen: 'Komt herwaarts, ziet de plaats waar de Heere gelegen heeft' (wijzend naar de doopkapel). De begrafenis van Christus wordt door deze ordinantie voorgesteld, en ook de opstanding van Christus uit de dood: 'Indien gij dan met Christus opgewekt zijt'; 'Maar nu, Christus is opgewekt uit de doden, en is de Eersteling geworden dergenen, die ontslapen zijn.' Mijn vrienden, de ordinantie van de doop, in opdracht aan de Kerk van God, duidt op iets van een opvallend bevindelijk karakter. En wat is dat? In de eerste plaats: daar de doop een begrafenis is, is het de gewoonte met de gang van zaken iemand niet eerder te begraven dan dat hij dood is. Geen levend persoon wordt in het graf gelegd en begraven. Welnu, op dezelfde wijze heeft geen arme zondaar een recht om aan de ordinantie van de doop deel te nemen totdat hij *dood* is. Ik spreek niet over de dood van het lichaam. Over welke dood spreek ik dan? Over die dood, waarvan de apostel spreekt: 'En zonder de wet, zo leefde ik eertijds; maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weder levend geworden, doch ik ben gestorven.' Het is de ziel die dood is aan de wet, dood aan elke hoop op zaligheid en rechtvaardigmaking door de werken der gerechtigheid. Zijt gij dood, mijn vrienden? Als u niet dood bent in deze zin, hebt u geen recht deel te nemen aan de ordinantie van Gods huis; het bevel komt u niet toe.

Ongeveer achttien jaar geleden, als ik mij goed herinner, toen ik onder u arbeidde, moest ik op donderdagavond de ordinantie van de doop bedienen. Ik ontmoette in een nauwe doorgang geheel onverwachts een bejaarde pelgrim; en nadat hij mij de hand geschud had, zei hij: 'Ik hoor dat u de doop gaat bedienen, voordat u de stad verlaat.' 'Ja', zei ik, 'dat ga ik doen op donderdagavond.' Op een nogal scherpe en indringende wijze zei hij toen: 'Wel meneer, gaat u de levenden of de doden dopen?' De vraag kwam op een nogal ongewone manier tot

mij, en ik zat op dat moment verlegen om een antwoord. Evenwel begreep ik na een korte pauze zijn oogmerk, en ik zei: 'Ik hoop, dat ik beiden ga dopen, de doden en de levenden. Ze zijn dood aan elke hoop zichzelf te zaligen door de werken der gerechtigheid; ze zijn levend voor God, door het geloof in de Heere Jezus Christus.' 'Ga heen, Kershaw', zei de oude man; doop de doden en de levenden, en de Heere zal u zegenen.' Mijn geliefde vrienden, als wij dood en levend zijn in deze zin, dan behoren de ordinantie van de doop en al de voorrechten van Gods huis ons toe. In de gedoopte gelovige wordt aan de wereld en aan de kerk getoond, dat hij dood is aan de dwaasheden en de ijdelheden der wereld, dood aan alle hoop om zichzelf te behouden; dat zijn geestelijk leven is met Christus verborgen in God (Kol.3:3); en dat hij de rest van zijn dagen wenst te leven tot de eer van de grote Jehova, en het Lam te volgen, waar Het ook heengaat (Openb.14:4). We lezen, dat Christus in de rivier de Jordaan ging, en daar gedoopt werd door Johannes. En de gelovige ziel wenst Hem daar te volgen; hij wenst zijn kruis op te nemen en de dierbare Verlosser te volgen door goed gerucht en door kwaad gerucht:

*'Durf te verdedigen Zijn edele zaak,
En wees gehoorzaam aan Zijn wetten.'*

Ik werd opgevoed in de leer van de zuigelingen-besprenging, en ik was bevooroordeeld ten gunste van mijn eigen principes. De eerste keer dat ik de ordinantie van de doop, bediend naar het Woord van God, zag, herinner ik me goed. De preek had geen uitwerking op mijn gemoed; ik vitte op alles wat de man zei. Maar toen ik hem uit de consistoriekamer zag komen, de personen die gedoopt zouden worden hem volgend, en toen ik hem enige weinige woorden tot hen hoorde spreken, en hem daarna zag dopen, werd de indruk op mijn gemoed gemaakt: dít is de doop van de Bijbel. En zo heb ik er vanaf dat moment, tot op deze dag toe, over gedacht. Het is de weg van de Mees-

ter, het is de weg van de apostelen, het is de weg van de Kerk van God, die wandelt in de ordinantiën van des Heeren huis, gelijk zij verkondigd zijn geworden door onze Heere en Meester en door Zijn dienstknechten.

Welnu, het kan zijn, dat hier een levende ziel is die zegt: 'Ik geloof dat de ordinantie goed is, en hetgeen de Schriften zeggen, en wat u erover gezegd hebt, geheel goed is.' Dan zeg ik: Als u niet gedoopt bent, waarom komt u dan niet, en buigt u niet onder de scepter van Koning Jezus?' U zegt misschien: 'Daar heb ik mijn redenen voor'. Wel, welke zijn dat? In de eerste plaats heb ik van verscheidenen die zich hebben laten dopen, gezien en gehoord dat zij zich niet goed gedragen hebben; zij zijn in zonde gevallen, hebben hun belijdenis onteerd, en hebben zodoende schande gebracht over de Kerk van God. Welnu, erger u niet aan mij, als ik de taal van de Schrift gebruik, en zeg: 'Wat gaat het u aan? Volg gij mij' (Joh.21:22b). 'Wel', zegt u, 'ik zou niet graag schande over de zaak van God brengen.' Voorzover er een teder beginsel in uw boezem voor Gods eer en heerlijkheid, en voor de zuiverheid van de leerstukken en de praktijk van Gods Kerk en volk is, heb ik er begrip voor. Maar, te midden van uw angstvalligheden is er een beginsel dat we niet kunnen aanmoedigen: een wantrouwen aan de kracht en de bekwaamheid van de Heere om u te bewaren. Geef het vrijmoedig in Zijn handen; verlaat u op de belofte dat 'Hij de voeten Zijner gunstgenoten zal bewaren.' Roep Zijn Naam aan: 'Heere help mij bij mijn standpunt te blijven, te volharden en te verduren tot het einde toe.' 'Ja', zegt Hij, 'Ik zal u ondersteunen met de rechterhand Mijner gerechtigheid.' Geef het in de hand des Heeren; geef uzelf in de eerste plaats over aan Jezus, en de Kerk van God in Jezus' Naam. Want Paulus zegt aangaande de Kerk van Korinthe: 'Eerst gaven zij zichzelf aan den Heere en daarna aan ons.' Als dit zo gedaan is, mijn vrienden, laat de gelovige zich buigen onder de scepter van de Meester, door gedoopt te worden in Zijn Naam; en gehoorzaam alzo het grote bevel. Amen.

De liefde Gods in het hart uitgestort

en

Ten tijde des avonds zal het licht zijn

Een brief aan J.C. Philpot en een brief aan een vriend

door John Mackenzie

Een wonder op aarde

en

Een Nieuwjaarsbrief

Twee brieven aan een vriend

door Thomas Godwin